

Саҳиҳул Бухорийнинг муҳтасари / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 54-ҳадис

54-933 - عَنْ أَنَّسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: أَصَابَتِ النَّاسَ سَنَةً عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ

صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَمَ، قَبَيْنَا النَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَمَ يَخْطُبُ فِي يَوْمِ جُمُعَةٍ.. قَامَ أَعْرَابِيٌّ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ هَلَكَ الْمَالُ، وَجَاءَ الْعِيَالُ، فَادْعُ اللَّهَ لَنَا، فَرَفَعَ يَدَيْهِ وَمَا تَرَى فِي السَّمَاءِ قَرَّةً، قَوْلَذِي تَفْسِي بِيَدِهِ؛ مَا وَضَعَهَا حَتَّى ثَارَ السَّحَابُ أَمْثَالَ الْجِبَالِ، ثُمَّ مَمْ يَنْزِلُ عَنْ مِنْبَرِهِ حَتَّى رَأَيْتُ الْمَطَرَ يَتَحَادِرُ عَلَى لِحْيَتِهِ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَمَ، فَمُطْرِنَا يَوْمَنَا ذَلِكُ، وَمِنْ بَعْدِ الْغَدِ، وَالَّذِي يَلِيهِ، حَتَّى الْجُمُعَةِ الْأُخْرَى.

وَقَامَ ذَلِكَ الْأَعْرَابِيُّ - أَوْ قَالَ عَمِيرٌ - فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ تَهَدَّمَ الْبِنَاءُ، وَعَرَقَ الْمَالُ، فَادْعُ اللَّهَ لَنَا، فَرَفَعَ يَدَيْهِ فَقَالَ: اللَّهُمَّ؛ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا، فَمَا يُشِيرُ بِيَدِهِ إِلَى نَاحِيَةٍ مِنَ السَّحَابِ.. إِلَّا اتَّرَجَحْتُ، وَصَارَتِ الْمَدِينَةُ مِثْلَ الْجُوبَةِ، وَسَالَ الْوَادِي قَنَاؤْ شَهْرًا، وَلَمْ يَجِئْ أَحَدٌ مِنْ نَاحِيَةٍ إِلَّا حَدَّثَ بِالْجُودِ.

54-933. Анас ибн Молик розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг даврларида одамларга қурғоқчилик етди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам жума куни хутба қилиб турганларида бир аъробий туриб: «Эй Аллоҳнинг Расули! Мол-ҳол ҳалок бўлди, оилалар оч қолди, биз учун Аллоҳга дуо қилинг!» деди. Шунда у зот қўлларини кўтардилар. Осмонда бир парча ҳам булат кўрмаётган эдик. Жоним қўлида бўлган Зотга қасамки, қўлларини туширмаслариданоқ, тоғдек булатлар қўзғалди. Кейин у зот минбарларидан тушмай туриб, ёмғир соқолларидан томаётганини кўрдим. Ўша куни ҳам, эртасига ҳам, индинига ҳам, ундан кейинги куни ҳам то кейинги жумагача ёмғир ёғди. Ҳалиги аъробий - ёки бошқаси - туриб: «Эй Аллоҳнинг Расули! Бинолар вайрон бўлди, мол-ҳол ғарқ бўлди. Биз учун Аллоҳга дуо қилинг!» деди. Шунда у зот қўлларини кўтардилар-да: «**Аллоҳим! Атрофимизга, устимизга эмас**», дедилар. Булатлардан қайси тарафдагисига қўллари ила ишора қилсалар,

тарқалиб кетар эди. Мадина худди юмалоқ чукурдек бўлиб қолди. Водийда, яъни Қанотда бир ой сел оқди. Теварак-атрофдан келган киши борки, жалани гапирав эди».

Манба: hadis.islom.uz

